

بیارجمند / سمنان

حسن احمدی فرد

عکس‌ها:

سیدعلی حسینی فر

شرح گذران یک روز و یک شب در روستایی پرتافتاده بین کویر مزینان و بیابان‌های خارتوران

میهمانی در رضاآباد

صبح سه‌شنبه‌ای می‌زنیم به جاده و چی بهتر از اینکه آدم، صبح سه‌شنبه‌ای بزند به جاده؛ وقتی همه آماده می‌شوند تا خسته و بی‌حوصله بروند سر کارهایشان و چشم بکشند تا کی پنجشنبه بیاید و جمعه برسد. تا بچرخیم و جمع بشویم، ساعت ۹ شده است. ۹:۳۰ صبحانه را در «ملک آباد» می‌زنیم؛ از آن سوسیس تخم‌مرغ‌هایی که فقط توی کافه‌های بین‌راهی پیدا می‌شود، با پیاز و خیار شور و نوشابه سرد؛ جوری می‌زنیم که تا خود «کویر رضاآباد» نخواهد برای خورد و خوراک نگه داریم؛ حساب نارنگی خریدن البته سواست.

«بردسکن» و «انابد» بیفتیم توی همان جاده‌ای که می‌آید تا بیارجمند و میامی. حوالی ۱۲۰ کیلومتر بعد از انابد، جاده رضاآباد، خودش را نشان می‌دهد. کاشمر و خلیل‌آباد پر است از باغ‌های انگور با دیوارهای کاهگلی و ساختمان‌هایی برای تولید کشمش؛ ساختمان‌هایی با آجرچینی‌های مخصوص که مثل لانه زنبور، سوراخ‌سوراخ هستند تا در عین آنکه آن‌قدرها تاریکی‌شان از بین نرود، هوا هم در آن‌ها رفت و آمد کند. بردسکن حتی در شلوغی‌های سر ظهر هم خلوت است و انابد، حسابی خشک و خالی. و درست بعد از انابد است که بیابان‌های کویری خودشان را نشان می‌دهند؛ ساکت و هم‌انگیز و بی‌انتهای پایین‌تر طاغزارها هم هستند با سبزی رنگ‌پریده‌شان در این سرمای آذر ماهی. نخستین شترها را اما پیش از رسیدن به جاده رضاآباد می‌بینیم؛ با هیكل‌های درشت آرامشان و رنگشان که از خاکی به قهوه‌ای می‌زند. جاده رضاآباد حتی از

کویر رضاآباد آن‌قدرها اسم و رسمی ندارد؛ جایی است وسط بیابان‌های «مزینان» و «خارتوران»؛ درست آنجایی که خراسان، خراسان رضوی، پهلوی داده به پهلوی «قومس» تاریخی، به سمنان؛ کویری چسبیده به روستایی پرتافتاده وسط بیابان‌های پرت؛ با آدم‌هایی که از دل تاریخ آمده‌اند؛ از دل خراسان. طائفه «چوداری» قرن‌ی است از حاشیه «هرات» آمده‌اند آنجا و بیابان‌هایش را کرده‌اند خانه خودشان و شترها و بز و گوسفند‌هایشان را هم همان‌طور.

دوراه برای رسیدن به رضاآباد وجود دارد؛ یکی بالاتر از «میامی»؛ از جاده‌ای که از «بیارجمند» می‌آید تا «بردسکن» و «کاشمر» جاده رضاآباد همان وسط‌هاست؛ یکی هم از مزینان؛ از جاده خاکی پر پیچ و خمی که صاف می‌رسد به رضاآباد. برای ما خراسانی‌ها، یک راه دیگر هم هست؛ اینکه بعد از «کاشمر»، «خلیل‌آباد»،